

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **N. T. M.**, zast. JUDr. Pavlem Jelínkem, Ph.D., advokátem se sídlem Dražkovice 181, Pardubice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2015, čj. OAM-522/ZA-ZA14-HA08/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 25. 5. 2015, čj. 50 Az 1/2015 – 55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 4. 2. 2015, čj. OAM-522/ZA-ZA14-HA08/2014, žalovaný rozhodl, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). V daném případě se jednalo o opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, kterou odůvodnil narozením syna s českou státní občankou O. P. s tím, že má syna rád a chtěl by se mu věnovat. Upřesnil, že s matkou syna společnou domácnost nesdílí, neboť ta má ještě další dítě a žije v bytě se svým přítelem.

[2] Žalovaný v žádosti žalobce neshledal azylově relevantní důvod, neboť poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území České republiky a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území České republiky upravenými zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Shodný závěr učinil žalovaný i ve vztahu k posouzení možného udělení humanitárního azylu a doplňkové ochrany dle ustanovení § 14 a § 14a zákona o azylu.

[3] Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) nepřisvědčil názoru žalobce, že narození syna představuje důvod pro udělení humanitárního azylu, event. doplňkové ochrany, a žalobu zamítl.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané proti tomuto rozsudku namítá, že krajský soud neprovedl stěžovatelem navrhovaný důkaz jeho výslechem a výslechem O. P., matky jejich společného dítěte, kterými mělo být prokázáno tvrzení, že jsou u něj dány důvody humanitárního azylu, popř. doplňkové ochrany. Bez provedení výslechu stěžovatele a svědkyně O. P. nemohl být zjištěn skutkový stav v takovém rozsahu, aby bylo možné rozhodnout ve věci samé. Řízení před krajským soudem tak způsobem vedení dokazování bylo zatíženo vadou, která

mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, v čemž stěžovatel spatřuje kasační důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[5] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zopakoval některé argumenty uvedené v jeho rozhodnutí, ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl kasační stížnosti nevyhovět.

[7] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud po posouzení přípustnosti kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[8] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti krajskému soudu vytýká, že neprovedl důkaz výsledkem jeho osoby a matky jejich společného dítěte, který stěžovatel navrhl za účelem osvětlení jeho vztahu k synovi. Nejvyšší správní soud v obecné rovině uvádí, že soudu náleží právo posoudit a rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoli (§ 52 odst. 1 s. ř. s.). Důvodem neakceptování návrhu na provedení důkazu však může být jeho irelevantnost ve vztahu k předmětu řízení, nedostatečná vypovídací hodnota nebo jeho nadbytečnost. Pokud takto soud nepostupuje, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté (především čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2) Listiny základních práv a svobod (viz náleží Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09, srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2009, čj. 7 Azs 25/2009 - 131).

[10] Nejvyšší správní soud z obsahu napadeného rozsudku ověřil, že krajský soud návrh na provedení důkazu zamítl pro nadbytečnost, a to z toho důvodu, že skutečnosti zjištěné z tohoto důkazu by neměly vliv na rozhodnutí soudu ve věci. Stěžovatelova tvrzení dle krajského soudu nepředstavovala natolik závažné a naléhavé důvody, aby bez přistoupení dalších okolností mohly vést k udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany, takže by ani případný výsledek matky dítěte stěžovatele nemohl ovlivnit výsledek řízení. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem krajského soudu, který byl opřen o relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, ztotožňuje.

[11] Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že se již ve skutkově obdobných případech vyjádřil k subsumpci nyní stěžovatelem tvrzených okolností (dítě na území České republiky) pod § 14 zákona o azylu tak, že se sice jedná o důvody pochopitelné, avšak nikoliv natolik závažné a naléhavé, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního

pokračování

zřetele hodných mohly být vnímány jako výjimečné, tedy zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 14 zákona o azylu upravující udělení humanitárního azylu (srov. např. rozhodnutí ze dne 16. 2. 2005, čj. 4 Azs 333/2004 - 69, ze dne 21. 1. 2004, čj. 4 Azs 47/2003 - 52, ze dne 6. 2. 2008, čj. 1 Azs 4/2008-54). K aplikačnímu dosahu § 14 zákona o azylu a jeho přezkumu soudem lze též odkázat na rozsudek 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004 - 55, rozsudek ze dne 19. 7. 2004, čj. 5 Azs 105/2004 - 72, publ. pod č. 375/2004 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003 - 48).

[12] Možností udělení doplňkové ochrany z důvodu ochrany soukromého a rodinného života včetně možné aplikace čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozhodnutích ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008-71, ze dne 25. 1. 2013, čj. 6 Azs 35/2011-47, či ze dne 29. 2. 2012, čj. 2 Azs 38/2011-74. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to z přesně vymezených důvodů; v ostatních případech je však nutno vycházet z režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, azylovým řízením nelze nahradit smysl a účel úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců. Po ukončení ochrany stěžovatele podle zákona o azylu, bude namísto ochrany jeho rodinného a soukromého života v režimu zákona o pobytu cizinců (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 2 Azs 126/2006 - 3), kde budou jeho tvrzení ohledně soužití se synem vyhodnoceny dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

[13] Stěžovatel nepředložil v žalobě ani v kasační stížnosti argumenty, které by svědčily pro to, že se jedná o případ popsáný výše v judikatuře, kdy by z intenzity zásahu do rodinného a soukromého života vyplývala povinnost udělit doplňkovou ochranu.

[14] Pro shora uvedené Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu. Nejvyšší správní soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu